

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 397/2023-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] t. č. v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody, [REDAKOVANÉ], proti postupu a záznamu o prešetrení sťažnosti Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Ilava č. k. UVTOSaUVV-02476/13-IL-2022 z 20. septembra 2022, postupu a záznamu o prešetrení žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže č. k. GR ZVJS-08004/12-2022-2 z 18. novembra 2022, postupu a upovedomeniu Krajskej prokuratúry v Trenčíne č. k. 3Kn 51/23/3300-6 z 12. apríla 2023 a postupu a upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/2 Gn 39/23/1000-5 z 5. júna 2023 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.
2. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. júla 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv zaručených čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva zaručeného čl. 47 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupmi a aktmi aplikácie práva Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Ilava (ďalej len „ústav“), Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „generálne riaditeľstvo“ a „zbor“), Krajskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „krajská prokuratúra“) a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje priznať mu primerané finančné zadosťučinenie a súčasne žiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II. Skutkové východiská

2. Sťažovateľ toho času vykonáva doživotný trest odňatia slobody. Počas výkonu tohto trestu v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica mu bol zo strany obhajcu doručený USB kľúč obsahujúci dôkazy, ktoré mienil použiť v ďalšom konaní. Tento USB kľúč mu bol po premiestnení do ústavu odňatý.
3. Žiadosťou z 23. februára 2022 sťažovateľ žiadal ústav o umožnenie odovzdania USB kľúča obhajcovi. Riaditeľ ústavu sťažovateľovi žiadosť 15. marca 2022 neschválil, pretože neobsahovala informácie potrebné na rozhodnutie. Po doplnení žiadosti z 18. marca 2022 riaditeľ ústavu žiadosť 23. marca 2022 schválil a USB kľúč bol 25. marca 2022 odoslaný obhajcovi sťažovateľa.
4. Podaním označeným „*Sťažnosť, opravný prostriedok a iné*“ z 21. júla 2022 sťažovateľ namietal viacero nedostatkov týkajúcich sa nakladania ústavu s USB kľúčom. Uviedol, že USB kľúč mu nemal byť pri premiestnení do ústavu odňatý, pretože mal záujem mať ho v držbe na cele, vrátený mu bol na základe žiadosti s oneskorením, pričom ústav do dát obsiahnutých na USB kľúči neoprávnene nahliadal a tieto vymazal. Sťažovateľovo podanie bolo posúdené ako sťažnosť podľa § 65da zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zbore“) a argumentácia v ňom obsiahnutá bola v zázname o prešetrení sťažnosti ústavu č. k. UVTOSaUVV-02476/13-IL-2022 z 20. septembra 2022 (ďalej len „záznam ústavu“) vyhodnotená ako neopodstatnená.
5. V žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti z 30. septembra 2022, ktorou sťažovateľ podľa § 65dk zákona o zbore požiadal o prešetrenie záznamu ústavu, zotrval na svojej argumentácii a v podstatnom uviedol, že záznam ústavu je nedostatočne odôvodnený. Záznamom o prešetrení žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti generálneho riaditeľstva č. k. GR ZVJS-08004/12-2022-2 z 18. novembra 2022 (ďalej len „záznam generálneho riaditeľstva“) bolo sťažovateľovi oznámené, že ústav postupoval pri prešetrovaní sťažnosti v súlade so zákonom.
6. Podnetom zo 7. februára 2023 sťažovateľ s poukazom na § 18 a § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) požiadal krajskú prokuratúru o preskúmanie postupu a záznamu ústavu. Sťažovateľ zotrval na pôvodnej argumentácii a vyjadril nespokojnosť s dôvodovými líniami obsiahnutými v zázname ústavu a v zázname generálneho riaditeľstva. Krajská prokuratúra sťažovateľovi upovedomením č. k. 3Kn 51/23/3300-6 z 12. apríla 2023 oznámila, že podnet považuje za nedôvodný, a preto ho odkladá bez prijatia príslušného prokurátorského opatrenia.
7. Opakovaným podnetom z 18. apríla 2023 sťažovateľ podľa § 36 zákona o prokuratúre požiadal o preskúmanie zákonnosti vybavenia podnetu. Vyjadril nespokojnosť s vybavením veci krajskou prokuratúrou a zotrval na pôvodnej argumentácii. Generálna prokuratúra sťažovateľovi upovedomením č. k. IV/2 Gn 39/23/1000-5 z 5. júna 2023 oznámila, že upovedomenie krajskej prokuratúry považuje za zákonné a správne, preto opakovaný podnet odkladá.

III. Argumentácia sťažovateľa

8. K postupu ústavu sťažovateľ uvádza, že USB kľúč (privilegovaná korešpondencia) bol zadržaný nezákonne a neodôvodnene. Manipulovanie s privilegovanou korešpondenciou a nahliadanie do nej bolo nezákonné a neodôvodnené. Ústav manipuloval, resp. odstránil z USB kľúča nenahraditeľné dôkazy, ktoré mienil použiť v ďalšom konaní, a nevytvoril sťažovateľovi vhodné podmienky na používanie USB kľúča, resp. mu ho zakázal používať. Sťažovateľovi bolo bránené, resp. zakázané odoslať USB kľúč obhajcovi. Zákon neposkytuje dostatočnú ochranu pred zneužitím korešpondencie medzi klientom a obhajcom obsiahnutej na USB kľúči.

9. Vo vzťahu k prokuratúre sťažovateľ argumentuje, že jeho vec nebola prešetrená dôkladne a urýchlene. Upovedomenie krajskej prokuratúry a upovedomenie generálnej prokuratúry považuje za arbitrárne, pretože nie sú založené na dôkladnej, objektívnej a nestrannej analýze všetkých relevantných skutočností vyplývajúcich z jednotlivých podaní. Prokuratúra nedala odpoveď na jeho konkrétne argumenty. Podnet a opakovaný podnet nemožno považovať za účinné prostriedky nápravy, ktoré by umožnili poskytnúť primeranú preventívnu a kompenzačnú nápravu, preto došlo aj k porušeniu čl. 13 dohovoru a čl. 47 ods. 1 charty.

IV. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.1. K namietanému porušeniu práv postupom a záznamom ústavu, postupom a záznamom generálneho riaditeľstva, ako aj postupom a upovedomením krajskej prokuratúry:

11. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej praxi uvádza, že proti zásahu do práv jednotlivcov, ktorí sa nachádzajú vo výkone trestu odňatia slobody, sa možno domáhať ochrany dvomi procesnými líniami. Prvou líniou je podanie sťažnosti podľa zákona o zbore. Druhou líniou je podanie podnetu prokurátorovi, ktorý vykonáva dozor v miestach, v ktorých sú držané osoby pozbavené osobnej slobody na základe rozhodnutia príslušného orgánu, v zmysle zákona o prokuratúre (m. m. napr. III. ÚS 343/2023). Nie je vylúčený ani prípad organickej nadväznosti oboch procesných línií, teda situácia, keď sa jednotlivec domáha ochrany subjektívnych práv najskôr právnymi prostriedkami podľa zákona o zbore, pričom ich vybavenie je následne preskúmané prostredníctvom procesných inštrumentárií zakotvených v zákone o prokuratúre.

12. Pokiaľ ide o námietku postupu a záznamu ústavu, postupu a záznamu generálneho riaditeľstva, ako aj postupu a upovedomenia krajskej prokuratúry, neuniklo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ sa ochrany svojich práv domáhal najskôr podaním adresovaným ústavu, ktorého

vybavenie bolo na základe sťažovateľovej žiadosti preskúmané generálnym riaditeľstvom. Nespokojnosť s vybavením podaní ústavom a generálnym riaditeľstvom sťažovateľ procesne vtlačil do podnetu o preskúmanie veci krajskou prokuratúrou, pričom vybavenie tohto podnetu bolo na základe opakovaného podnetu preskúmané generálnou prokuratúrou.

13. Ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný orgán verejnej moci (m. m. napr. I. ÚS 211/2022, II. ÚS 270/2021, II. ÚS 190/2022, II. ÚS 387/2022). Ústavný súd preto uvádza, že nemá právomoc preskúmať postup a záznam ústavu, postup a záznam generálneho riaditeľstva a ani postup a upovedomenie krajskej prokuratúry, keďže ich v konečnom dôsledku preskúmala na základe opakovaného podnetu sťažovateľa generálna prokuratúra, ktorá bola oprávnená a zároveň povinná poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa (m. m. napr. III. ÚS 682/2017, II. ÚS 46/2018, II. ÚS 134/2018, II. ÚS 206/2018, II. ÚS 236/2018, II. ÚS 272/2018, III. ÚS 175/2018, IV. ÚS 507/2020). Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu a záznamu ústavu, postupu a záznamu generálneho riaditeľstva, ako aj postupu a upovedomeniu krajskej prokuratúry odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

IV.2. K namietanému porušeniu práv postupom a upovedomením generálnej prokuratúry:

14. Rozhodovacia prax ústavného súdu vychádza z predpokladu, že odôvodnenia na seba procesne nadväzujúcich aktov aplikácie práva orgánov verejnej moci nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022, IV. ÚS 372/08), pretože konania, z ktorých predmetné verejno-mocenské akty vzišli, tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania aktov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného právno-aplikačného procesu (m. m. napr. III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť záznamu ústavu, záznamu generálneho riaditeľstva, upovedomenia krajskej prokuratúry a upovedomenia generálnej prokuratúry pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu v celistvosti.

15. K námietke sťažovateľa, že USB kľúč nemohol mať u seba na cele, ústav uviedol, že preverení v informačných systémoch bolo zistené, že sťažovateľ nemá USB kľúč medzi evidovanými povolenými vecami. Následne ústav poukázal na konštrukciu § 23 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone trestu odňatia slobody“), ktorá USB kľúč nezaraďuje medzi veci, ktoré môže mať sťažovateľ na cele. Pokiaľ riaditeľ ústavu nepovolil sťažovateľovi vydanie USB kľúča, nedošlo k porušeniu práv sťažovateľa, pretože právny nárok mať na cele iné veci ako veci vymenované v § 23 ods. 1 zákona o výkone trestu odňatia slobody neexistuje. Pri prešetrovaní sťažnosti sťažovateľa sa nepreukázalo, že sťažovateľ mal v minulosti povolenie užívať predmetný USB kľúč. Generálne riaditeľstvo k uvedenému odôvodneniu dodalo, že sťažovateľ ani neoznámil doručenie USB kľúča prostredníctvom úradnej korešpondencie, ktorú mu odoslal obhajca počas výkonu väzby, čo možno považovať za disciplinárne previnenie. V uvedenom duchu argumentovala aj krajská prokuratúra a generálna prokuratúra.

16. Pokiaľ ide o nemožnosť používania USB kľúča, ústav poukázal na vyjadrenie príslušného pedagóga, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ žiadal o možnosť používania USB kľúča na právne účely. Vyhovené mu nebolo z dôvodu, že na ústavnom počítači neexistuje z hľadiska externých vstupov možnosť prehrávať média prostredníctvom USB kľúčov. Na ústavnom počítači možno prehrávať len média obsiahnuté na CD nosiči. S poukazom na túto argumentáciu ústavný pedagóg neodporučil schváliť predmetnú žiadosť sťažovateľa, pričom riaditeľ ústavu ju neschválil a používanie USB kľúča sťažovateľovi nepovolil.

17. Na námietku manipulácie, nahliadania a vymazávania súborov obsiahnutých na USB kľúči ústav opätovne poukázal na vyjadrenie príslušného pedagóga, z ktorého vyplýva, že na jeho osobnom počítači je znefunkčnený vstup pre USB kľúč. Ústav doplnil, že cez takýto vstup nie je možné načítať obsah iného USB kľúča ako USB kľúča povoleného pre používanie príslušníkovi zboru. Z hľadiska politiky informačnej bezpečnosti nie je možné, aby sa príslušníci zboru manipulujúci s USB kľúčom sťažovateľa (napríklad pri jeho uložení alebo prevzatí v sklade osobných vecí) mohli na im dostupných počítačoch oboznámiť s obsahom USB kľúča a ani inak nakladať s jeho obsahom, teda ani ho vymazať. S predmetnou argumentáciou sa stotožnilo aj generálne riaditeľstvo, ktoré v upovedomení dodalo, že oboznamovanie, resp. vymazávanie obsahu USB kľúča personálnom ústavu nie je z technických dôvodov možné. Tieto dôvody v podstate v stručnosti prebrala aj krajská prokuratúra a generálna prokuratúra.

18. Pokiaľ ide o námietku bránenia odoslania USB kľúča sťažovateľovmu obhajcovi, zo záznamu ústavu a záznamu generálneho riaditeľstva v podstatnom vyplýva, že sťažovateľ požiadal o umožnenie odovzdania USB kľúča obhajcovi 23. februára 2022. Pedagóg, ktorý žiadosť spracúva, sa v tento deň nenachádzal na pracovisku, pričom sťažovateľovu žiadosť spracoval 4. marca 2022. Po stanovisku vedúceho oddelenia z 11. marca 2022 riaditeľ ústavu 15. marca 2022 sťažovateľovu žiadosť neschválil z dôvodu, že neobsahovala informácie potrebné na rozhodnutie. O tejto skutočnosti bol sťažovateľ vyrozumiený 18. marca 2022 a ešte v ten deň žiadosť doplnil o konkrétnu špecifikáciu USB kľúča, identifikáciu osoby, ktorej má byť USB kľúč odoslaný, ako aj o určenie adresy tejto osoby (obhajcu). Riaditeľ ústavu žiadosť schválil 23. marca 2022, čo bolo sťažovateľovi v ten istý deň aj oznámené. USB kľúč bol sťažovateľovmu obhajcovi odoslaný 25. marca 2022. Generálne riaditeľstvo napokon uviedlo, že žiadosť sťažovateľa bola vybavená v súlade so zákonom, konkrétne s § 23 ods. 4 zákona o výkone trestu odňatia slobody. S uvedenými dôvodmi sa v podstate stotožnila aj krajská prokuratúra, ktorá z predloženého spisového materiálu nezistila porušenie právnych predpisov. Generálna prokuratúra na upovedomenie krajskej prokuratúry v tomto rozsahu odkázala, čo je ústavne prípustný postup. Ústavný súd so zreteľom na uvedené podrobné odôvodnenie nemohol tejto sťažnostnej námietke priznať adekvátnu relevanciu, pričom z hľadiska efektivity postupu ústavu dodáva, že od podania procesne perfektnej žiadosti o odoslanie USB kľúča po jeho skutočné odoslanie obhajcovi uplynulo sedem dní. Takáto lehota ústavnému súdu neindikuje zbytočné priet'ahy, na ktoré by sa upínala ústavná nekonformnosť postupu ústavu.

19. Sťažovateľ v ďalších dôvodoch ústavnej sťažnosti prezentuje argument o deficite zákonnej ochrany pred zneužitím korešpondencie medzi klientom a obhajcom obsiahnutej na USB kľúči. Táto sťažnostná línia smeruje ku kritike normatívnej regulácie. Z čl. 127 ods. 2 ústavy však vyplýva, že k porušeniu základných práv sťažovateľa môže dôjsť iba právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, teda individuálnymi právnymi aktmi,

medzi ktoré nemožno zaradiť právne predpisy. Ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je oprávnený rozhodovať o porušení základných práv fyzických osôb a právnických osôb normatívnymi právnymi aktmi (m. m. napr. I. ÚS 483/2015, I. ÚS 63/2016, I. ÚS 347/2018, III. ÚS 18/02, IV. ÚS 306/08).

20. Ústavný súd so zreteľom na uvedené pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti postupu a upovedomeniu generálnej prokuratúry dospel k zisteniu, že tento postup a upovedomenie nesignalizuje možnosť porušenia základných práv podľa ústavy a práv zaručených dohovorom uvedených v záhlaví tohto uznesenia. Z toho vyplýva, že dôvodnosť spomenutej časti ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Podanú ústavnú sťažnosť preto ústavný súd v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Osobitne k námietke porušenia čl. 13 dohovoru ústavný súd vo svojej rozhodovacej praxi v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) uvádza, že predmetné ustanovenie dohovoru vyžaduje existenciu vnútroštátneho prostriedku, ktorý príslušnému orgánu umožní rozhodnúť o vznesenej námietke porušenia dohovoru a zariadiť adekvátnu nápravu. Nejde však až tak ďaleko, aby vyžadoval určitú konkrétnu podobu takého prostriedku. Štáty majú priestor pre vlastnú úvahu, akým spôsobom splnia svoje povinnosti, ktoré na nich čl. 13 dohovoru kladie. Dohovor ani judikatúra ESLP neprikazuje, aby bol účinný prostriedok nápravy výlučne v právomoci alebo pôsobnosti súdov alebo iných orgánov členských štátov, ale aby účinný prostriedok nápravy bol vo vnútroštátnom práve dostupný, aplikovateľný a účinný (rozsudok ESLP vo veci Vilvarajah a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 30. 10. 1991, sťažnosť č. 13163/87; m. m. napr. III. ÚS 456/2021, III. ÚS 68/2023).

22. Sťažovateľ sa ochrany svojich práv domáhal primárne na základe procesných mechanizmov obsiahnutých v zákone o zbore, ktoré v súlade s judikatúrou ústavného súdu predstavujú prvotný a účinný prostriedok nápravy (m. m. napr. III. ÚS 392/2020, III. ÚS 343/2023). Následný prieskum záznamu ústavu a záznamu generálneho riaditeľstva sa realizoval na procesnom podklade právnych nástrojov podľa zákona o prokuratúre. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu pritom vyplýva, že podnet prokurátorovi podľa zákona o prokuratúre predstavuje z pohľadu čl. 13 dohovoru účinný prostriedok nápravy (m. m. napr. III. ÚS 68/2023). Preto je ústavná sťažnosť v časti namietaného porušenia práva obsiahnutého v čl. 13 dohovoru zjavne neopodstatnená a aj v tejto časti musela byť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

23. V súvislosti s námietkou porušenia čl. 47 ods. 1 charty sťažovateľ formuluje deficit účinného prostriedku nápravy, o ktorom by rozhodoval súd. Ústavný súd v odpovedi uvádza, že vo vzťahu k namietaným postupom sťažovateľom označených orgánov verejnej moci procesne zhmotnených v relevantných právno-aplikačných aktoch ide o prostredie zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti štátu za škodu“), ktorý postihuje akýkoľvek výkon verejnej moci. Výkonom verejnej moci pritom nie je len rozhodovanie, ale aj úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb. Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona o zodpovednosti štátu za škodu štát zodpovedá za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci nesprávnym úradným postupom pri výkone verejnej moci. Pojem nesprávny úradný postup

definuje § 9 ods. 1 zákona o zodpovednosti štátu za škodu široko a otvorene len použitím tohto pojmu „nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci“ s následným demonštratívnym výpočtom okolností, ktoré možno posúdiť ako nesprávny úradný postup, a taxatívnym výpočtom okolností, ktoré za nesprávny úradný postup považovať nemožno. Súčasťou tohto negatívneho taxatívneho výpočtu nie sú postupy orgánov verejnej moci označených v záhlaví tohto uznesenia. Preto o nich treba uvažovať len výkladom samotného pojmu nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci (m. m. napr. III. ÚS 456/2022, III. ÚS 345/2023).

24. Využitím žaloby podľa zákona o zodpovednosti štátu za škodu by sťažovateľ nebol zbavený súdnej ochrany z dôvodu tvrdeného porušenia ním označených práv. Sťažovateľ však predmetný právny prostriedok, ktorý mu zákon o zodpovednosti štátu za škodu priznáva, nevyužil. Preto je ústavná sťažnosť v tejto časti podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde neprípustná a ako taká bola v predmetnej časti podľa § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

25. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa návrhom sťažovateľa na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorý uplatnil v tejto ústavnej sťažnosti.

IV.3. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

26. Ústavný súd môže podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. napr. I. ÚS 333/2020, III. ÚS 243/2023, III. ÚS 343/2023). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. augusta 2023

Robert Šorl
predseda senátu